

vici spodobi tudi pokneženi grofiji Gorici in Gradiški. Prebivalci teh dežel gotovo ne bi mogli razumeti, zakaj se je tak polajšek na soli, ki je sicer sam na sebi le majhen, sosedni isterski deželi in še drugim dovolil, ki gotovo niso na slabjem, njim pa odrekel.

Jez upam, da bo tudi ta sl. zbornica tako pravična kakor je bil zbor leta 1862. v svoji 153. seji in v tem upanju storim ta-le predlog:

„Polajšek, ki je namenjen prebivalcem v Istri, da se jim ima cent soli po znižani ceni, to je po 4 gold. 16 kr. prodajati, naj se raztegne tudi na pokneženo grofijo Goriško in Gradiško.“

Dopisi.

Iz doljnega Štajarskega 12. maja. — Kdor hoče videti, kako pri nas svobodarstvo ali tako imenovani „liberalizem“ dandanes čedalje več korenin poganja, bere naj naš list „steierischer Landbote“, ki ga izdaja kmetijska družba. Tu bode bral, kako nekdo zasmehuje na Štajarskem še veljavno postavo, da vsacemu, kdor se hoče ženiti, mora županija dovoljenje dati. „To ne more več tako in ne sme tako ostati — proč z dovoljevanjem! — vsak, naj je berač ali premožen, naj se svobodno ženi kakor hoče! Ovira ženitev je kriva nezakonskih otrok. Človeku ženitev prepovedovati — pravi ta „liberalec“ — je to, kakor mu jemati osobno svobodo. Če tudi so ljudje zoper to, naj se ne poslušajo!“ — Ti liberalci menda ne vejo, da se le mačke zastonj švigajo. Kdo bo pa beraške starše in njih otroke redil?! Morebiti ti ljudje, ki so vsi polni svobode, pa za domovino vinarja ne dajo! — Naj Vam pri tej priliki še povem o neki sodniški obravnavi, ki se redko primeri in je bila 12. dne tega meseca pri tukajšnji sodnji. Pred dvema mesecema se je strašna reč zgodila v Röthelsteinu na gornjem Štajarskem. 8. sušca namreč ponoči ob poldvanajstih je neki lézar, oče 5 otrok, popolnoma trezen šel iz gostilnice domú. Drugo jutro so ga našli z odgriznenima ušesoma, vsega razmesarjenega in krvavega, v raztrganem oblačilu, mrtvega na neki senožeti. Preiskava je dokazala, da so ga domú gredé 4 psi dr. Kirchmajerja napadli in ugrizli. Te mrhe so bile po vsi okolici znane, da so grozno hude; proste so letale po sicer zaprtem dvorišču, pa ponoči so skakale čez vrtni zid, ljudi napadale, na tla metale in grizle; omenjenega lesarja so popolnoma ugrizle. Župan je že večkrat ukazal dohtarju, naj te pošasti priklene ali pa konjedercu dá, ker so strah vsi okolici, al nič ni pomagalo; dohtar je ravno tako trdovraten kakor siten človek. Da prav njegovi psi so raztrgali lésarja, kazalo je to, da še drugo jutro so našli pri enem omenjenih psov krvav gobec. — 12. dne t. m. je bila tedaj končna obravnava; sodnija je — vkljub vsemu izgovarjanju lastnikovemu in zagovarjanju njegovega zastopnika dr. Kirchmajerja obsodila, da je kriv pregreška zoper varnost življenja in ga obsodila na 4 meseca ostrega in še s postom poostrenega zapora, 30 gold. globe, in da vdovi rajncega plača 500 gold. Ker pa je vdova s 5 otroci, ki so po tej strašni dogodbi očeta zgubili, zahtevala 5000 gold., je sodnija izrekla, naj za nje dohtarja toži pri sodnji. — Vsak privoši svojeglavcu to kazen. — Tudi nam v Gradec so Vipavke iz Gorice prinesle 12. dne t. m. prve češnje, ter jih prodajale maslic po 20, funt pa po 60 soldov.

Dolnje Štajarsko. Celjski mestni župan gosp. dr. Mörtl se je županstvu spet odpovedal. — Kot zastopnik štajarskih Slovencev je šel g. dr. Vošnjak, deželni poslanec, k svečanosti pokladanja temeljnega kamna narodnemu gledišču v zlato Prago.

Iz Gorenskega. (Izpisek iz pisma, ki ga je nekdo iz Dolenskega svojemu bratu na Gorensko pisal.) „Ljubi moj brate! Večkrat si meni že obljubil, da me prideš obiskat; pridi vendar enkrat, pa boš videl, da pri nas nismo kar si bodi, to je, sami „pauri“, pri nas še zlo tudi stari nemški veterček pihljá, smo tudi bolj inteligent kakor pa drugi naši sosedje na kmetih. Če prav pri nas ni mesto ne trg, ampak kmečka vas, vendar če boš kakošnega moža bolj z napetim trebuhom videl če prav v kratkih poštenih hlačah, ne bodeš smel reči „oče“, ampak „voter“, njegovemu sinu ne Jože, ampak „Pepe“, hčeri ne Micka, ampak „Marička“, pa boš videl še bolj inteligente ljudi, namreč take gospé in gospodičine, če jim ne bodeš znal narediti komplimenta do tal, začele te bojo kmalu oštevati z „Bauern-tölpel“; pri nas se po preslicah omikane gospé in gospodičine grozno rade spravijo na človeka, ki jih ne pozdravlja s „küß die hond.“ Ako pa misliš, da govorim od uradniških ali drugih gosposkih stanov, se zelo motiš; to, kar Ti pišem, zadeva samo „purgarje“, ki so tukaj pri nas toliko naprej ušli drugim v kulturi. Morebiti pa me bodeš po gorensko vprašal: kdo zlodja vas je pa tako otesal? ste li dolgo časa po takih šolah posedali, ali pa morebiti ste tako premožni in bogati, da se zavoljo tega bolj po purmansko, napeto držite? Ne, ne, to dragi brate, to vse ni res, — pri nas so le tako umetni krojači (žnidarji), da hitro iz kmeta znajo gospoda ali pa gospó prestvariti. Če ne verjameš, pridi gledat. To ti povem, brate, če bo to tako naprej šlo, bode se kmalu spolnilo to, kar sem enkrat od poštenega Ribničana slišal, ki je rekel: „ti gaspud, jest gaspud, kdo bo pa kobiló štriglal?“ — Nikar ne misli, da se norca delam; res so pri nas take šalobarde, ki se sramujejo poštenega kmečkega stanú in maternega jezika, ter posnemajo tisto žabo, ki se je tako dolgo ošabno napihovala, da je počila. Pozdravlja Te Tvoj brat St. Jurij.“

Iz Poddrage na Ipavskem. — V dopis iz Poddrage v 19. števil. „Novic“ se je v silni naglici spisovanja vrnila neka prav nevšečna pomota, ktera se mora poravnati, namreč besede: „in še celó zaupnice pošiljajo.“ To pisatelj onega spisa javno s tem popravkom preklicuje, da noče gosp. učitelju krivice delati s tem, da bi mu zaupnic pripisoval, katerih nikoli prejel ni, nego samo neko pisemce iz Kopra zadevajoče čitalnico, ktero pisatelj pisma hvali, da vrlo napreduje itd., nikakor pa gosp. učitelja; kajti pisatelj pisma o g. učitelju le toliko omeni, da se nadja od njega, da bode iz mlade dece vrlih domorodcev in domorodkin odgojil. Vsak nepristransk človek, kateri pisatelja onega opisa svečanosti pozná in kateri je omenjeno pismo čital, mora mu priznati, da pisatelj nikakor ni iz sovraštva in nalašč učitelju kljubovati hotel pripisovaje mu, kar ni res, nego da se je ona kriva beseda po naključbi in prenačlenjenju v popis vcepila. Vrh tega je pa pisatelju ovega sestavka pravica in resnica preveč ljuba, kakor da bi hotel komu kaj krivega podtikati. Toliko v pojasnenje, da se krivica in vsako sovraštvo odvrne.

Pisatelj.

V Ložu 17. maja. — Od okrajnega predstojništva nam je došel žalostni nasvet, naj bi naše starodavno mesto, ki je od nekdanj imelo pravico biti samostojno, se dandanes združilo z drugimi soseskami na kmetih. Ako je že samo po sebi čudno slišati, da bi se mesto vtopilo v drugo občino, je še to pomisliti, da ima naša blagajnica premoženja do 22.000 gold., do ktereга imamo samo mi mestjani pravico.* Prizna-

* To premoženje ostane po občinski postavi v vseh okoliščinah lastnina mestna. Vred.

vamo sicer radi, da je le v prid občinam, ako je več majhenih srenj združenih v eno veliko srenjo; ali pri nas bi to, kakor sem dokazal, bilo vendar prečudno. Radi verjamemo, da okrajno predstojništvo je mislilo le dobro za nas Ložane, ko nam je dalo ta svet; al mi se saj za zdaj lepo zahvaljujemo; morda drugo pot! — Bog daj, da bi nam kmalu zginul sneg iz žneperskega snežnika, da bi nam kaka slana ne pobrala vžitka, kakor se nam je zgodilo pred nekimi leti, ki jih še danes bridko čutimo.

Iz Postojne 18. maja. — Čeravno kasno, vendar smo prišli tudi Postojnčanje do narodne čitalnice, ki se je včeraj odprla s slovesno „besedo.“ Došlo je milih nam gostov iz vseh krajev; videli smo župana ljubljanskega g. dr. Costo in več družih županov iz bližnjih krajev, gospode dr. Lavriča, Miroslava Vilharja, starosto „Sokola“ Debevca in mnogo druge gospode iz Ajdovščine, Razdrtega, Begunj, Planine, Logatca, Rakeka in Ljubljane, med temi tudi nekaj Sokolov v lični njihovi obleki. Osem odbije in kmalu so bile polne čitalnične sobe za veselico po gosp. Hermanu okusno okinčane. Ko je postojnska godba izvrstno in z veliko pohvalo odgodla „Slovenski venec“, stopi na oder čitalnice predsednik, velečenjeni slovenski rodoljub gosp. dr. Janez Bučar, z živio-klici sprejet, ter govori blizo tako-le:

„Slovinci in Slovenke! Naročila mi je čitalnica postojnska, naj Vas tukaj sprejemam in v njenem imenu Vam izrekujem iskrena pozdravila in lepo hvalo za to, da ste prvo našo „besedo“ počastili s svojim prihodom. Z radostnim srcem spolnujem tako nalogo in si jo štejem v veliko čast, ko vidim pred seboj prvake naroda in lepo število domorodnih bratov in sester v pomenljivi družini, ktera se le redkokrat zbira, v Postojni pa se ni še nikdar sešla. Kakor danes slavni bratje v zlati Pragi v brezštevilnih trumah obhajajo veliko svečanost narodno, tako hočemo mi tukaj v mali razmeri praznovati dan nekakošne pomembe za Postojno in za notrajnsko stran. Večkrat so Postojno imenovali središče Notranjskega, vendar ta dežela ni imela še središča življenja narodnega. Naj se od tukaj zdaj vedno bolj razvija narodni duh, kakor srce po žilah gorko kri daje telesu, — tukaj naj se po tovarših, društvenikih in prijateljih mlade te čitalnice omika, čut, zavest in navdušenost slovenska razširja po vseh trgih in selih, po gradovih in kočah tje do zadnje hišice. Vsaj imamo za to pripraven narod, narod temeljit, izviren, hraber, bistroumen in domovini zvest, ktere ga ljubiti in v velicah stiskah njegovih globoko spoštovati sem se učil. — Res je, da smo borni kmetje tukaj, vendar mudimo se, dovolite, le malo pri kmetu slovenskem. Popolnoma zavreči moram mnenje onih francozkih modrijanov, ki pravijo, da je kmetovski stan tretji stan. Ne tako, kmečki stan je prvi stan. Kakor gotovo smo vsi iz zemlje vzeti, tako gotovo nas zemlja redi, in iz zemlje nam le kmet pridobiva živež. Čvrsto telo, dobro zdravje in jasno pamet ima kmet v prosti naravi od Boga; iz tega stanu pa neprecenljivi ti darovi prihajajo vsacemu drugemu stanu. Kdo hrani državo in jo brani sovražnika, če ne kmet, ki jej toliko pomoči daje s svojim trudom in toliko četrjunaške svoje krvi? Od kod imamo najbolj izvrstne možake naroda slovenskega? Od kod smo dobili učenjake Čopa, Hladnika, Dolinarja, Kopitarja, Vego, Miklošiča, od kod Hrena, Lušina, Ravnikarja, Slomška, Brnjeta, Vrtovca, Potočnika in celo častitljivo vrsto duhovnikov, katerih imena se leskečejo enako zvezdam na nebu domovine; od kod je sprejelo trgovstvo blagega našega Kalistra, ki je rojen v Slavini v postojnski dekaniji ubožec začel trgovati in slednjič ubožcem, bolnikom, dijakom, soseskam in kmetovalcem zapustil čudovite zaklade bogastva? Kje so se nam ro-

dili prvaki slovenski Vodnik, Prešern, Koseski, katerim narod večno slavo daje? Oni vsi, ali vsaj njih dedovi, so se odgojili v srečnem stanu tvojem, dragi kmetič, kteremu je v stari dobi Rimec že zaklical: „Blagor tebi, ki dalječ od mestnih homatij očetovske njive obdeluješ z voliči svojimi!“ Čas je tedaj, da smo se spoznali in združili drug z drugim, da si roke dajemo brat v kmetovski obleki bratu v dolgi suknji, Slovenec Slovincu, ker vsi smo sinovi ene matere Slave! Shajali se bomo v tej čitalnici, kjer si bomo vsi enega duha domoljubnega slovanskega, vsi enacih dolžnosti in enacih pravic. Padle so ovire starih oholih nasprotnih postav, ki so kadaj v verige sužnosti kovalje Slovane. Tudi nam Slovincem je odprto polje svobode, narodnega razvitka, narodnega napredka. Iz starodavne korenike poganja deblo mogočne lipe in poganjalo bode krepke odrastke. V njeni senci pa hočemo zvesto varovati in proti celemu svetu braniti vero, cesarja in domovino. Vero, cesarja in domovino naj Bog živi!“

Po govoru predsednikovem pozdravlja g. dr. Costa čitalnico v imenu dr. Jan. Bleiweisa, kteremu ni bilo mogoče se udeležiti današnje slovesnosti, potem v imenu odbora ljubljanske čitalnice, kateri je podpredsednik, in zadnjič v svojem imenu kot poslanec postojnskega okraja v deželni zbor. Navdušeni govor njegov je bil s živahnimi slava-klici odzdravljan. — Potem so sledile pesmi, ki jih je moški zbor čitalničin lepo pel, še posebno pa častitamo izvrstnima gospodoma Ditrihu in Lebanu. Gospodičina F. Ditrihova je dobro deklamovala pesem „vse za vero, dom in cesarja.“ Z overturo na glasoviru „la Bohemienne“ sta se odlikovala gosp. dr. V. Kravs in gospa Cepuderova. Gospodičina A. Rosa je pela z malo deklico Marijo Vrtovčevo iz Št. Vida „Sarafana“ tako ljubko, da ploskanja ni bilo konca, dokler ga niste v drugo pele. — Konečno je še gosp. dr. Lavrič s krepkim in veliko pohvalo sprejetim govorom „o slabi pedagogični sistemi prejšnjih let“ skupščino razveselil. — Po besedi se je začel ples, kateri je trajal v pozno noč. Med počitkom smo občudovali bralcem „Novic“ že dobro znano govornico gospodičino Matkovičevno iz Ajdovščine v izvrstni deklamaciji iz „Device orleanske.“ — Tako se je častno dovršila prva beseda v novem narodnem domu!

Iz Ljubljane. Volitve za mestni odbor so bile v četrtek z volitvijo v prvi razred končane. Izvoljeni so bili kandidatje „centralnega odbora“ gospodje: Dreo s 125, Lasnik in Alb. Samasa s 121, Pauer s 118 glasovi. Gospodje Souvan, Auer, Blaznik in Rösman, ki so dozdej v mestnem zboru bili in ki jih je priporočal mestjanski volilni odbor, so dobili po 90, 87, 86 in 85 glasov. — Kdor vé, kakošne sile so združene delale, ne čudi se izidu te volitve, do ktere ga pa lahko najde ključ, ako se ozre na nesrečne volitve letos v Zagrebu in lani za deželni zbor na Českem. — Vladna „Laib.“ je 10 dni pred volitvami vsaki dan nanašala v svojih „Eingesendet“ toliko obrék, sofističnih zvijač in psok na narodne zastopnike našega mesta, da se je ta sodrga gnjusila celo ljudem, ki ne stojé na strani narodne stranke. Po zmagi je omelknila in se le z besedo, na videz prav zmérno, raduje, da so „tako častitljiva imena“ prišla iz volilne urne. Tem besedam nasproti vprašamo „Laibacherico“ resno le-to: kaj pa so imena: Souvan, Blaznik, Rösman, Auer? Kaže li tako besedovanje oni takt, ki naj bi po besedah „Laib.“ peljal v porazumljenje nasprotnih strank?! — „Triesterico“ in pa „Presso“, ki silno vriskate, da je padla „national-clericale Clique“, pa vprašamo le to: kaj res misli, da je sedanji mestni odbor kaj drugega kot „Kunstprodukt“, ki nima korenine v narodu? Številke 90, 87, 86, 85 dosti glasno govorijo! — Ker je princip „Novicam“ od

nekaj bil ta in je še dandanes, da se ne prepirajo z narodnimi domačimi časniki, zato le prijazno prosijo g. pisatelja „12 ur v Ljubljani“ v 10. listu „Primorčevem“: naj predno piše, resnico temeljito pozveda, in kadar piše, naj piše saj tako, kakor se spodobi, da nam ne bo treba „Olikanega Slovenca“. Da se z glavo ne more skozi zid, to „Primorec“ sam najbolje vé, ako se spominja, da z vsem svojim „mogočnim“ glasom ni še celó nič pre naredil niti o tržaških mestnih niti o deželnih primorskih zadevah. — S tem je od naše strani konec besedi.

— C. kr. dunajsko ministerstvo kupčijstva je pri letošnjih volitvah novoizvoljenega gospoda V. C. Zupana za predsednika in gosp. Jan. Horaka za podpredsednika kranjske trgovske in obrtnijske zbornice potrdilo.

— Vsled lanske „Sokolove“ homatije je že po končani „Sokolovi“ pravdi imela tudi preiskava biti zoper župana gosp. dr. Costo. Radostni slišimo iz gotovega vira, da ste tukajšnja c. k. deželna sodnija in c. k. deželna nadsodnija v Gradcu soglasno sklenile, da ni nikakoršnega vzroka zoper njega preiskavo začeti. — Tako je tedaj skor čez leto in dan konec — in to pravičen konec tej stvari, o kateri so dunajska „Pressa“, graška „Tagespošta“ in tržaška „Triesterica“ — pa tudi „ljubeznjiva Laibacherica“ na kupe papirja napisale!

— Zdaj ko topleji pomladanski čas ni več ugoden zabavam v zaprtih prostorih, se more res le občni priljubljenosti gosp. Fr. Grbca in lepo osnovanemu programu sobotne njegove „besede“ pripisati, da je bilo deželno gledišče toliko polno. Zopet se je g. Grbec odlikoval v samospevih in v trispevu, ki jih je pel, in to temveč, ker je bil ta večer posebno dober na glas. Preprijazna umetnica gospá Ana Pesjakova ga je z gosp. Valento v Donizettovem trispevu iz italijanske opere „Luc. Borgia“ tako izvrstno podpirala, da so jim živahni dobro-klici doneli v pohvalo. V pevskem oddelku si je moški zbor narodne naše čitalnice pod vodstvom gosp. Försterja z dvema zboroma zopet svoje častno ime pritril; s posebno navdušenostjo pa je bil sprejet prvi zbor „Staročeska“ — in to v spomin, da se je isti dan, ko se je v zlati Pragi obhajala narodna svečanost velike pomembe, tudi Ljubljana spominjala slovanskih svojih bratov na Českem. — Instrumentalnemu oddelku je, razun overture iz Gounodove opere „Romeo in Julija“, ktero je dobro godla muzična kapela c. kr. polka grof Huynovega, bila odmerjena sicer le ena točka: trio (B-dur) L. Beethoven-ovo, a ta je bila tako mojstersko izpeljana po gosp. J. Sori, ki je godel, po gosp. kapelniku Schantel-nu, ki je na violončelu, in po gosp. A. Försterji, ki je na glasoviru igral, da so tudi ostri glasbeni izvedenci nas zagotovljali, da je bilo to „trio“ od konca do kraja tako dovršeno, da bi se težko sodilo, kdo izmed imenovanih treh umetnikov je bil prvi. — Konec „besedi“ bila je vesela igra: „Bog Vas sprimi! Kdaj pojedete domú?“ ki jo je g. V. Mandelc prav lepo poslovenil. Mala igrice je sicer ta, al tako prijetna in kratkočasna, da je bila z velikim zadovoljstvom sprejeta. Gospodičini Šventnerjeva in Kremžerjeva ste bili prav brhki „Kranjci“, kterima ste njuni nalogi prav gladko spod rok šli, tako pa tudi g. Jos. Nolli-u, ki je na odru kakor doma, in gosp. Drahslerju, ki je bil tako izvrsten v obleki, besedi in mimiki, da ga mu ni kmalu para; tako se zná vtopiti vselej v značaj svoje role, da ga komaj poznaš na javnem odru. — Kakor smo tedaj že gori rekli, bilo je zadovoljstvo s to „besedo“ veliko in gosp. Grbcu se zahvalujemo za zanimivi večer. Sklenemo pa te vrstice

s tem, da ga po besedah igre vprašamo: „kdaj pridete spet?“

— Gospodu L. Svetcu, državnemu našemu poslancu, je bilo jako nemilo, da zaradi neprenehane obrekovanja v „Zukunft-i“, češ, da „dnina je prva poslancu“, mu ni ostala druga pot kakor sodniška zaradi razžaljene časti. 13. dan t. m. je bila končna obravnava pri sodnji dunajski, pri kateri se je skazalo, da iz pomotnega razumenja je izviralo vse ono obrekovanje. Ker je gosp. Leskovec, bivši vrednik „Zuk.“, pred sodnijo zagotovil, da hoče pomoto preklicati v „Zuk.“, zato je gosp. Svetec, ki ni hotel nič drugega kot obrambo svoje časti, odstopil od dalje tožbe, in tako je stvar poravnana.

— Ljubljanskim turnerjem se je že nekterekat primerilo, da so na svojih izhodih na deželo nadležnosti doživeli. Zato grejo posihmal vselej pod krilom žandarjev in gosposkih služabnikov v okolico ljubljansko. Preteklo nedeljo zjutraj so z godbo šli v Mengeš, medpotoma sèm ter tje tudi z revolverji streljaje. Popoldne je po hrupnem dirndaji v zvezdnem drevoredu za njimi šlo še več druge gospôde. Ponoči nazaj se peljaje pa so bili nekteri vozovi v Črnučah in tam okoli od nagajivih ljudi napadeni, s kamnjem lučani in tepeni. Vsak miren človek obžaluje take dogodbe, ki niso le na škodo takim, ki so prizadeti pri taci razposajenosti, ampak tudi domovini naši zato, ker vsi nam sovražni časniki na jugu in severu bojó teh popisov polni. Ker „Novic“ taki siroveži ne beró, je pač želeli, da naši bralci ljudstvo večkrat podučujejo in resno svarijo, naj pustijo vsacega ptujca na miru, kdor jim nič žalega ne stori, ker to zahteva olikano življenje.

— „Sokol“ napravi, ako bode vreme ugodno, v četrtek, na Vnebohodni dan, svoj prvi izgređ. Zjutraj ob poli 6. ure gré iz Ljubljane čez Šiško, Dravlje in Šujco do cerkve na Hruševem, kjer bode sv. maša s petjem čitalničnih pevcev. Po sv. maši je zajuterk v Šujci. Potem idejo čez Dobrovo do Ločnikarja na Vič, kjer bo skupni obed ob 1. uri popoldne. Po obedu je občno razveseljevanje „Sokolov“ in prišedših gostov. — Ako bode neugodno vreme, prestavi se izgređ na nedeljo, to je 24. dan t. m.

— Vipavke so nam letos že 12. dne t. m. prve češnje v Ljubljano prinesle.

— (Zgubljen fant.) Matija Kelemina, 9 let star, je iz Ljubljane zginil preteklo sredo okoli poldne. Skrbni starši prosijo, kdor morebiti kaj vé o zgublencu, naj to naznani ljubljanski mestni gosposki.

— (Odprava.) V 45. listu lanskim „Novic“ sem rekel zadnjo besedo, ktere mi nobena zvijača „Laib. Einsendlerjev“ ni mógla podreti. Pri tej besedi ostanem enkrat za vselej, ker mi ni na čast boriti se s skritimi zasedniki. Jož. Blaznik.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. — V državnem zboru je zbornica gosposka sprejela medvérsko postavo, toda 4 točke je spremenila o osnovi poslanske zbornice; po takem je šla ta postava še enkrat v posvèt zbornici poslancev. Noben škof ni bil pričujoč pri tej razpravi; tudi grofa L. Thuna, grofa Blome-a in kneza Windischgrätza ni bilo zraven. Zbornica poslancev se ni zoperstavljala tem spremembam ter je potrdila po nasvetu zbornice gosposke to postavo, ki je tretja, ktera razrušuje konkordat. Zdaj večini obeh zbornic željno pričakujete, da Nj. Veličanstvo cesar potrdi to postavo. — Tudi o postavi zaradi odrti je zbornica gosposka pre naredila 2 oddelka; al zbornica poslancev tem spremembam ni pritrnila, ampak ostala je pri svoji prvi